

Història de Shunkin

Jun'ichirō Tanizaki

Una edició de **Ko Tazawa**

Índex

09/ La raó de ser d'aquesta sèrie de literatura japonesa

10/ Cronologia

13/ Sobre l'autor i la seva literatura

23/ *Història de Shunkin*

El nom real de la Shunkin¹ era Koto Mozuya. Va néixer en una família de comerciants de medicaments del barri de Doshōmachi d'Ōsaka i va morir el 14 d'octubre de l'any 19 de l'era de Meiji (1886).²

La seva tomba és en un temple de la secta budista de Jōdo del barri de Shimoderamachi de la ciutat. L'altre dia vaig passar pel seu veïnat i vaig tenir la pensada de visitar la seva tomba. Quan vaig demanar on era, el servent del temple em va portar al darrere de l'edifici principal dient: "Les tombes dels Mozuya són per aquí, si us plau". Hi havia unes tombes de la família Mozuya a l'ombra d'unes camèlies, però no vaig poder trobar la de la Koto. Li vaig dir que tenia entès que feia temps que hi havia hagut una filla de tals característiques a la família de Mozuya. El servent es va quedar pensatiu un moment i va dir: "Doncs, potser és aquella d'allà" i em va portar cap amunt per les grades del rost, a l'est del recinte.

Com se sap, al darrere del barri de Shimoderamachi, al seu costat est, s'hi eleva un puig on es troba el temple xintoïsta d'Ikutama. Aquest rost que dic és al vessant del puig que parteix del recinte del temple budista i és un dels pocs llocs a Ōsaka on hi ha un bosc frondós.

1 *Shun* vol dir primavera i *kin*, l'instrument de corda tradicional *koto*.

2 Aquesta novel·la està escrita d'una manera molt peculiar. És a dir, cada capítol està format per un sol paràgraf i les frases a penes estan separades amb un punt. En aquesta traducció hem adoptat un format més normal per facilitar-ne la lectura, tot i que som conscients que això podria deformar l'ambient de l'original. Pensem que aquest estil experimental de l'original era possible només en japonès, perquè els caràcters xinesos, formalment i visualment independents, ajuden els lectors a llegir separant mentalment les frases.

La tomba de la Koto es trobava en un replà petit fet al bell mig del vessant. A la cara de la làpida hi havia esculpit el seu nom budista, Kōyo Shunkin Keishō Zenjōni, i al dors el seu nom mundà, Koto Mozuya, i el seu sobrenom, Shunkin. També s'hi llegia: "Va traspasar el 14 d'octubre de l'any 19 de l'era de Meiji (1886) a l'edat de 58 anys". En un lateral, s'hi veia escrit: "El seu deixeble Sasuke Nukui va construir la tomba".

La Koto va utilitzar el seu cognom Mozuya durant tota la vida, però en realitat va viure amb el seu deixeble Kengyō³ Nukui pràcticament com si fossin un matrimoni. Potser aquesta fou la causa per la qual es va construir una tomba independent en un lloc tan apartat de les tombes de la família Mozuya.

Segons el servent del temple, la família Mozuya havia anat a menys ja feia temps i ara els seus familiars venien a visitar les tombes molt de tant en tant. I en aquestes ocasions tampoc no havien visitat gairebé mai la tomba de la Koto, i per això no sabia que la tomba fos d'un familiar dels Mozuya. Li vaig demanar si era una tomba abandonada. Em va respondre que no. Que una dona d'uns 70 anys que vivia a Haginochaya venia a visitar-la una o dues vegades l'any. Que la dona, després de visitar la tomba de la Koto, solia ofrenar flors i encens en aquella altra tomba petita..., deia, indicant l'altra tomba al costat esquerre. Que era ella qui pagava els honoraris de la recitació de l'escriptura sagrada i altres despeses. Vaig anar just davant de la tomba petita que el servent m'havia indicat. La mida de la làpida era més o menys la meitat de la de la Koto. A la cara de la làpida estava esculpit el seu nom budista, Shin-yo Kindai Shōdō Shinji, i al dors el seu

3 Títol oficial del rang màxim dels cecs. Músics i massatgistes n'eren les dues professions principals.

nom mundà, Sasuke Nukui, juntament amb el seu sobrenom, Kindai, i la frase "el deixeble de Koto Mozuya". També s'hi llegia: "Va traspasar el 14 d'octubre de l'any 40 de l'Era de Meiji (1907) a l'edat de 83 anys". Efectivament, era la tomba del Kengyō Nukui. No diré aquí qui era la dona gran de Haginochaya, perquè sortirà més endavant. Només voldria remarcar la voluntat testamentària del Kengyō, expressada en el fet que aquella tomba era molt més petita que la de la Shunkin i que estava escrit clarament que era el seu deixeble, per guardar una distància respectuosa amb la seva mestra fins i tot després de la mort.

Vaig contemplar, palplantat, la gran ciutat d'Ōsaka, que s'estenia cap avall des del puig on la posta de sol tenia de vermell viu la cara de la tomba. Crec que aquells puigs ja hi eren quan antigament aquella àrea s'anomenava Naniwazu i aquesta part alta de la ciutat continuava cap a l'oest fins al barri de Ten-nōji. Actualment, les fulles dels arbres i les herbes d'aquí han perdut la seva verdor fresca, castigades pel fum de les fàbriques, i els arbres grossos marcits i coberts de pols causen una impressió trista. Els arbres devien ser molt més frondosos quan aquestes tombes es van erigir i encara ara deu ser un dels cementiris més tranquils i amb la millor vista panoràmica de tota la ciutat. La mestra i el seu deixeble, que un destí curiós va unir, hi descansen eternament contemplant cap avall la ciutat industrial més important de l'Orient, on nombrosos gratacels s'alcen des del fons de la boira vespertina. L'Ōsaka actual no té ni rastre de la ciutat on va viure el Kengyō. En canvi, em sembla que les dues làpides, soles, continuen renovant la promesa que van fer amb fermesa la mestra i el deixeble.